

Josef Pepsan Snětivý

Černým Madonám

se zlatými vlasy

a stříbrným jeepem

se neodmlouvá...

Ženy,
které
rozdávají
adventní
věnce

Josef Pepson Snětivý

Ženy,
které
rozdávají
adventní
věnce

*Příběh o černé Madoně
se zlatými vlasy a stříbrným jeepem*

Josef Pepson Snětivý

Ženy,
které
rozdávají
adventní
věnce

*Příběh o černé Madoně
se zlatými vlasy a stříbrným jeepem*

*Tě, jejíž jméno
už nikdy
nebude vysloveno*

Copyright © Josef Pepson Snětivý,
www.pepson.cz, 2014

Picture on Cover © Thinkstock.com, 2014
Cover & Layout © Nakladatelství ČAS,
Alena Laňková, 2014

© Nakladatelství ČAS, www.nakladatelstvicas.cz, 2014

ISBN 978-80-7475-047-2

PROLOG

„Au, sakra už!“ zaklel Petr.

Nemohl čekat, že sáhne-li do Tomovy školní tašky, aby z ní vyndal krabičku na svačinu, propíchne mu prst jakási jehla. Marta si odjede na pohřeb tety Gertrudy z Děčína, jemu vrazí kluky, aby se o ně staral, a ještě tohle!

Chvíli hledal náplast, ale pak to vzdal. Bůhví, jestli vůbec nějakou má. Omotal prst toaletním papírem, druhou rukou tentokrát opatrně sáhl do tašky a vytáhl dlouhou stříbrnou jehlici. Nevzpomínal si, že by ji kdy v Martinych vlasech viděl, a ani mu k ní, rozevlátě neupravené, příliš neseděla.

Nána pitomá, řekl si v duchu. Vždyť se ten kluk píchne tak, jak se to právě stalo mně! Spadne jí k němu do tašky, a ona ji ani nehle-

dá. V tom ji poznával – a začal si hořce blahopřát, že s ní už není.

Jen tetu Gertrudu politoval. Několikrát měl to potěšení setkat se s ní – a byla jedinou Martinou příbuznou, která se k němu chovala od začátku až do konce přátelsky. Neodsunutá Sudeťáčka s těžkou nadváhou a lehkou náklonností ke griotce, což mu připomněla červená skvrnka, jak krev prosákla provizorní obvaz.

Už to má za sebou...

Omyl jehlici a uložil ji do spodní přihrádky příbourníku až dozadu.

A už na tuhle pichlavou věc nemyslel.

Ta, která podobné jehlice rozdávala, však na Petra myslela stále.

ČÁST PRVNÍ

ELIÁŠŮV OHEŇ
V TĚLE ZLATÉ LVICE

*Žena má jediný svět: lásku.
Muž má jedinou lásku: svět.*

Peter Altenberg

Kapitola I.

Petrova přítelkyně Karolína si rozčesávala zlaté vlasy a těšila se do postele – na spánek... a ještě víc na to, co mu bude předcházet. Nedokázala si představit jediný den bez flotily orgasmů. Pro intimní zemětřesení a barevné mikrosny, které při nich zakoušela, by obětovala všechno. I o samotě to bylo krásné, ale nejraději je pochopitelně prožívala s tím, jehož milovala.

Ten však dlouhodobě chladl. Smutně se usmála. Kdoví, zda se ještě stačí rozehrát, než...

Zaplašila tu myšlenku, ulehla – a za pár okamžiků už stoupala na první z vrcholů horského hřebene slasti.

Říkal jí *lvisexuálka*.

A žádná jiná žena si takové označení nezasloužila víc.

Když onoho čtvrtěčního rána na konci září Tom s Danem odcházeli do školy, zaznamenal je jen periferně, jakoby ze sna. A byl tomu rád. Časné vstávání nesnášel a vřelé loučení také očekávat nemohl – vždyť jim v devět večer zabavil jejich největší lásku, totiž tablet, a zahnal je spát na matraci, což „přivítali“ nekonečným proudem protestů s podtónem vulgarity.

Dlouho však v posteli, jediné v útulné garsonce, nehiberňoval. Musí se připravit, učí dnes od deseti až do čtyř. Vpodvečer vernisáž, a pak Marta, jeho bývalá manželka. Blíží se *regustace* – tak říkal opětovným navštívením jejího těla. A zítra přijede Karolína.

Posadil se k první z nekonečné řady každodenních káv a zamyslel se. Karolína. Každý se za ní otočil, to zase ano. Petra však už přestávalo těšit vědomí, že má mimořádně krásnou přítelkyni. Dokonce jako by se z této skutečnosti časem stala přítež – jeho zaměnitelnost vedle ní vystoupila do popředí. Pečlivě udržovaná postava a ostře řezaná, souměrná tvář se

v porovnání s její nezemskou krásou změnily ve fádňi atributy čtyřicátníka předstírajícího mládí.

Na druhou stranu si nedokázal představit, že by ji ztratil. Už dlouho se nechal unášet životem tak, jak zrovna zadul pasát či monzun, a jen ona držela ve svých nádherných a silných rukou jakés takés kormidlo. Stal se černým pasažérem vlastního osudu.

Ještě že je dnes ta vernisáž, natěšil se, a tím přehradil proud nepříjemných myšlenek.

Podzim byl na kulturní akce bohatší jiných období a Petr nechtěl nikde chybět. Za uměním kočující peregrinus, štíhlý, vždy vkusně oblečený a pečlivě upravený – čímž ovšem jen podtrhoval fakt, že je na podobných setkáních vlastně cizincem. Ano, vydal kdysi tři básnické sbírky, ukázky z nich vycházely v časopisech... Ale to bylo dávno zapomenuto. Bolestně si uvědomoval, že zemře neznámý stejně jako Alfred Sisley – jenže ten se zasloužené slávy dočkal aspoň in memoriam, zatímco slaboučký

pramínek Petrovy inspirace vyschl a bagr stereotypu hloubil jen sterilní, regulované koryto, jímž žádná múza nepřiteče a múza nepřiplave.

Kdo zaživa vstoupí do historie? Jen ten, kdo nepřekročil svou dobu, chlácholil se, ale žádnou úlevu mu to nepřinášelo. A tak alespoň lpěl na své informovanosti návštěvníka. Studium kulturních programů se mu stalo posedlostí.

Výtvarné umění miloval natolik, že mu neškodil vlastní tvorbou. O to důkladněji se vždy seznámil s vystavovanými díly a jejich autory. Procházel pak podél zdí se zavěšenými obrazy či sedával v předních řadách sálů a se zasvěceným výrazem mlčky hodnotil exponáty i expozé jejich tvůrců. Petrův úsměv však nebyl feromonem lákajícím k navázání hovoru, nýbrž sarkastickým šklebem. A tento úšklebek navíc po čtyřicítce přezrával ze sarkasmu do zoufalství, jež odrazovalo dokonce i otrlé členy „holubí letky“, kteří marně přemýšleli, kam ho zařadit a koho jim připomíná.

Ano, uvědomil si cestou do kulturního centra: já nejsem, já jen připomínám. Ale koho? A koho ve mně viděla – a dosud vidí – Karolína, ta nádherná maminka dvou dětí, zplozených dvěma po sobě jdoucími podvodníky s temným charismatem, kteří se však na skutečné otcovství necítily? Sálá ze mě tak slabý plamen, že se nebojí, že ji opustím i já? Je tohle *jediný* důvod, proč je se mnou?

Na vernisáže a křty s ním nechodila – jednak ji umění nikdy příliš nezajímalo, jednak na takové věci neměla kdy –, a tak mohl v tramvaji přemýšlet o jejich podivném vztahu. Jenže to právě nechtěl. Neměl zájem rozluštit záhadu, která přiměla třiatřicetiletou krásku, jíž dvojí mateřství nic neubralo na šťavnatém dívčím půvabu, krásku arci opuštěnou a těžce zkoušenou, ale nezlomenou a hrdou, aby se zamilovala do dvaadvacátiníka sice udržovaného a pohledného, avšak dle současných měřítek nepřilíš atraktivního, do rozvedeného otce dvou dnes již zpola odcizených synů, jenž si ani po dvaceti

letech nedokázal najít lepší zaměstnání, než je výuka angličtiny ve firmách. Kdyby se poznali před krizí, snad by se to dalo vysvětlit jeho tehdy dost slušným příjmem. Jenže pak bublina praskla a vlastních firemních kurzů bylo měsíc od měsíce méně, takže se musel nechat zapřáhnout za výrazně nižší sazbu v agentuře. Teď už sotva zaplatil nájem, alimenty a životní pojistku, ale místo hledání jiného místa raději znovu objevoval krásu fotografií, obrazů, hudby i psaného slova. Už jen jako konzument, jeho tvorba se odebrala k věčnému spánku.

Karolína tohle všechno věděla, a přesto se neúnavně snažila, aby ji miloval. Dělal všechno, o čem se domnívala, že mu to bude k potěše. Bylo snad *tohle* důvodem jeho nespokojenosti? Nebyl tak hloupý, aby nevěděl, že druhou takovou už nezíská. Navíc nemohla mít další děti, on zase nechtěl, a tak nehrozilo, že by uzrálo tohle jablko sváru. Sám si mnohokrát kladl otázky: co mi vlastně vadí? Proč se neraduju, že mám po boku krásnou a skvělou ženu? To už

jsem tak vyprahlý a zklamaný, že se nedokážu těšit z těch sladkých plodů, jež mi přináší?

Pohroužen do zbytečně neradostných myšlenek, dorazil na vernisáž výstavy *Padesát odstínů šedi*, věnované šatníku socialistických papalášů. Z hlavního řečníka, bývalého komunistického pézetkáře, posléze pseudokapitalisty a nakonec politika, se mu zvedl žaludek. Husákovými i Hušákovými dětmi, stejně jako jejich předchůdci, pohrdal, ale hnilobný úspěch jim nezáviděl. A navíc si – na rozdíl od mnohých disidentů – uvědomoval, že nezájem, ba ani nepřízeň mocných z nikoho umělce neudělá.

Ariadnino klubko kroků příchozích, jejichž cesty se křížily a zase rozcházely, ucházející sekt a pěkné fotografie o něco staršího přítele, s nímž si kdysi tykal, ale který ho dnes sotva poznal, to vše jako by ho poněkud uklidnilo – avšak jen k nespokojenosti. Stejně málo s ním udělala textovka: *Petríčku, ať se Ti tam líbí, moc Tě miluju a těším se na Tebe!* Kdyby tak Kájinka věděla, co ho večer čeká...

Rozloučil se s těmi, kteří o to stáli, a vyšel do chladného večera. Čas pracující k Vánocům nemusel už coby jinoch a s věkem jako by se tahle nechut' ještě prohlubovala. Měl sice vlastně dvakrát dvě děti, ale ty jeho toužily po jiných svátcích a darech, než jaké by jim rád dopřál on, a o potomcích své milé toho moc nevěděl – protože vědět nechtěl. Vědomě i podvědomě, zklamán ztroskotáním své původní rodiny, bránil se ustavení další.

Metro ho vcuclo a za slabou půlhodinu vyplivlo na opačné straně města. Vnikl do nepěkného sídliště a za chvíli už v domovním hlásiči zaznělo beze stopy přívětivosti: „Tak pojd' nahoru.“ Martin ledový tón ho na okamžik vrátil do jejich nepropečeného manželství, ale odhodlaně vykročil k výtahu.

Rezervované přivítání, jehož se mu dostalo od ex i obou chlapců, ho už nepřekvapovalo.

Navíc děcka dobře věděla, proč přišel. Kdyby mohlo být po jeho, chodil by sem za tímto konkrétním účelem pozdě večer. Jenže Marta fikaně trvala na době, kdy jsou kluci vzhůru – prý aby si ho taky „užili“.

Jeho synové – další slabina. Třináctiletý Tom a jedenáctiletý Dan, ježatí a rozjívení, ale v jádru fajn kluci. To jen on měl nároky, jež nedokázali splnit. Umělecky založený tatínek – a děti, které nejraději „paří“ u počítače... S tím se nejprve nehodlal smířit. Ale návštěvy muzeí a galerií v nich vyvolávaly záchvaty dávivého odporu, a tak rezignoval.

Od jisté doby vykazují jejich setkání téměř rituální průběh:

Otec: „Jak se máte, hoši?“

Synové: „Dobře.“

Otec: „Co ve škole?“

Synové: „Dobry.“

Hned nato přichází čtyřnohý exodus do pokojíčku – a nervózní otec stojí na chodbě tváří v tvář jejich matce.

„Nezlobili kluci, když byli u tebe?“ zeptala se lhostejně.

„Ne.“ Chtěl se zmínit o zálužné jehlici v Tomově školní tašce, ale její rozladění (k němuž nebylo nikdy daleko) si nemohl dovolit. „Co pohřeb? Chudák tetu Gertruda...“

„Proč se ptáš? Neříkej, žeš měl někoho z mých příbuzných rád.“

„Tetu Gertrudu ano.“

„Žes ji tak často navštěvoval... Od rozvodu jsi ji neviděl. Tomu říkám láska!“

„Neměl jsem cestu do Děčína. A ona už přece pár let v Praze nebyla.“

„Když nejde hora k Mohamedovi... Mimochodem, před smrtí nechala pozdravovat všechny, se kterými se už dlouho neviděla. A o tobě řeč nebyla.“

Napadala ho spousta odpovědí, z nichž ta nejvhodnější bylo mlčení.

„Tak pojď dál, když už jsi tady,“ prolomí jeho bývalá trapné ticho.

A on jde. Zamyká dveře do ložnice a Marta se pobaveně ušklíbá, když z ní strhává oblečení a nedočkavě do ní vstupuje. Největší ze záhad Petrova života: žádoucí a žhavá Karolína v něm po necelém roce dokázala vzbudit pouze slabou jiskérku vášně, zatímco povadlá, neupravená a nepříjemná Marta, s níž ho pojilo jen společné rodičovství a několik let zkyslého manželství, ho přitahovala i po letech tak, že se slastí doslova plazil po olysalých zdech panelové ložnice.

Karolína samozřejmě nic neví a Petr si tyto chvíle hýčká jako své jediné dobrodružství. Ačkoli dobrodružství... Marta se mu trpně oddává (což ho pohříchu vzrušuje víc než hořečná aktivita neukojitelné Karolíny), když je po všem, nepěkně se na něj zamračí a odtáhne se... Jenže právě takové obcování mu vyhovuje.

Dál už je to obehnaná písnička – jako vlastně všechno v tomhle atomu s umakartovým jádrem. Ona zívne a řekne: „Taky bys moh něco

koupit klukům.“ On vytáhne z peněženky bankovku a významně ji položí na postel. Ali-menty, vyměřené v tučných dobách, jsou totiž tak vysoké, že kluci mají vše, nač si vzpomenou. Jít k soudu a dokazovat vlastní zchudnutí je pod jeho úroveň. Tento obnos tedy považuje za úplatu za erotické služby, samozřejmě bez dokladu, jako v podřadném nevěstinci, který tento jediný štamgast tak pravidelně a dychtivě navštěvuje.

Není *kdybysexuál* jako většina čtyřicátníků, kteří nad politým ubrusem vykládají na celou hospodu, koho všeho by mohli mít v posteli, *kdyby* chtěli. A tak po rozvodu ochutnal dost jiných žen, vesměs krásnějších, než je Marta. Od jistého věku už pouze lahůdkařil, chuťově plochým ženám se vyhýbal a o rychle se kazící vztahy nejevnil zájem. A přesto ho každý chvatně započatý a stejně hbitě odpískaný románěk obrušoval do podoby valounu, jenž nemá jinou ambici než uniknout proudu a nehybně spočívat na dně. V duchu písně *Sexed*

Up si spolu s Robbie Williamsem po každém sblížení a následném odcizení zaspíval: *Screw you, I didn't like your taste...* A o manželství se domníval, že je to už z podstaty opoziční smlouva. Byl tedy rozhodnut dožít v kolonce „rozvedený“.

Vztah – ano, vždyť i absence vztahu je vztahem – s Martou, která mu jakousi chemickou záhadou dopřávala to největší erotické potěšení, které kdy zažil (což z jeho strany také představovalo jediný důvod, proč si ji kdysi po krátké známosti vzal, jinak se k sobě vůbec nehodili), byl synonymem prajednoduchého účetnictví: *MÁ DÁTI (on) – DALA (ona)*. Zato jiné ženy pořád něco chtěly: aby nechočil na vernisáže, aby vydělával víc peněz, aby je miloval, hýčkal a obdivoval... Marta ovšem vyžadovala jen a pouze peníze... a pak také pocit převahy, který jí ve své pohodlnosti neupřímně – a o to raději – dopřával.

Tom s Danem to nesli nelibě. Táta pro ně znamenal trapnou návštěvu přibližně dva-

krát měsíčně, kdy je vždy rychle prolustroval ohledně školy a (pro něj tak neuspokojivých) zálib, aby se pak s mámou vydali do ložnice. Zvuky, které odtud pronikaly přes tenký panel a jejichž původcem byl především on (Marta se buď dokázala zcela kontrolovat, nebo to s ní opravdu moc nedělalo), pak hodnotili sarkastickými úsměšky (pre)pubescentů, majících milostné trapasy teprve před sebou. Chtěli tátu, který by s nimi „pařil“ na počítači a hodnotil vytuněná auta, pseudorebelské písně a ulítlé účesy. Jemu ale tohle všechno připadalo laciné a s oblibou je častoval „zábavnými“ hrami z oblasti historie a umění. Pouto mezi ním a jeho syny koro- dovalo až k prasknutí.

I to ho mrzelo, když odcházel z bytu, lehčí o tisíc korun a několik milionů spermií. Prožitá rozkoš mu však nedovolila zabřednout do sebelítosti, kterou si jinak pečlivě pěstoval.

Teprve když průvan v kalhotách odezněl, vy- rojily se otazníky: jak to, že takovou blaženost

nikdy nepozná s přenádhernou Karolínou? Jak může být Marta tak spokojená ve své duchovní chudobě (materiálně na tom špatně nebyla) – a nejinak se svým vzhledem, na který už dokáže ulovit jen druhomízáky... a jeho? Kdysi ji přece považovali za nejhezčí dívku jistého pochybného městečka v Krušnohoří... Už tehdy, když ji ovíněn oslovil na turnaji fotbalových „hvězd“ sotva okresního formátu, však připomínala citrony prodávané v hypermarketech: atraktivní vzhled, ale tlustá kůra na povrchu a pramálo šťávy uvnitř. Za posledních patnáct let navíc prošla jakousi obrácenou pohádkou, kdy se z asistentky-princezničky měnila ve stále okoralejší verzi kancelářské buchty. Takový úpadek, a přesto... To *ona* by přece měla dolézat za ním, zachovalým a vysportovaným mužem, ne naopak!

Neveselé šumění v jeho hlavě na chvíli přerušila textovka od Karolíny: *Doufám, láska moje, že sis vernisáž hezky užil. Už se Tě nemůžu dočkat... Toužím po Tvé mužné síle!*

Josef Pepson Sněživý

Copak vernisáž... Bylo mu Karolíny líto.
Zahýbá jí se ženou, která jí nesahá ani po krás-
né kotníky. Jenže chemie je chemie.

A její nedostatek nastane už zítra večer.

Kapitola II.

Holil se a cítil, jak ho prostupuje lepkavá únava. Tak tomu bylo většinou, když jako by už slyšel Karolínin jeep. Káva nepomohla a na jinou drogu si netroufal.

Posadil se ke stolu, na němž se vršila kupka básnických sbírek s věnováním. Chtěl je přečíst a třeba i nenápadně imitovat ve svých vlastních básních, ale nemohl se rozhoupat ani k tomu prvnímu.

Bůhvíproč si vzpomněl na seznámení s Karolínou, které mu najednou připadlo jako to nejtipnější a nejzajímavější, co s ní kdy zažil.

Seděl v čekárně u ortopeda, kam docházel na injekce do pravého kolena, bolavého z deseti sezon okresního přeboru. A ve chvíli, kdy na vyzvání vstoupil, doktor Kosek říkal dvěma blondatým klukům ve věku přibližně devět a šest let:

„Tak tady máte, kluci, DVD s rentgenem, večer si to s tátou prohlídněte na počítači.“

Starší chlapec opáčil:

„To my nemáme.“

„Vy nemáte počítač? Tak si skočte k sousedům,“ poradil rozverný doktor.

„My nemáme tatínky,“ zareagoval bleskově mladší andílek. A nebyla v tom ani stopa smutku, jen neutrální konstatování stavu věcí.

Doktor Kosek, zabřednuvší do trapné situace, se zarazil:

„Aha... To vám asi lítaj někde po světě, že jo?“ zeptal se místo případnějšího mlčení.

„Přesně tak. Lítaj,“ ozvalo se zpoza zástěny, za níž byl vidět obrys oblékající se matky obou

chlapců. Ta vzápětí vstoupila do Petrova zorného úhlu... a zaclonila mu celý svět.

Nikdy neviděl – a už nikdy neuvidí – krásnější ženu. Obliny tváře, ramen, ňader i boků tvořily tak dokonalý soulad s rovnými liniemi trapezoidů, nohou a předloktí, že ho okamžitě napadlo jediné slovo: rondokubismus. Měla nádherně vysportovanou postavu, ale ne tolik jako třeba Petrova oblíbenkyně Cindy Landolt, takže byla o to ženštější. Hned poznal, že je jí přes třicet, ale tím víc ho ohromil její půvab. Vskutku nepřipomínala třešňové květy, jež omámí, ale rychle zmizí. Na mysli mu vytanula Dostojevského věta: „Krása spasí svět.“

Omluvně se na něj podívala, jako by jí bylo trapné, že slyšel šplechty žoviálního ortopeda i její otrávenou odpověď. Neuhnul pohledem, snažil se jím propálit až do hlubin jejích očí jako ten nejvýkonnější rentgen. Pak našel odvahu k návrhu:

„Když na mě pár minut počkáte u recepcce, můžete si to DVD prohlédnout na mém notebooku.“

Zmlkly snad i servery v technické místnosti. Doktor Kosek se překvapeně zadíval na svědce, hezká sestřička Jana, druhá příčina jeho návštěv na ortopedii, kterou však nedokázal přímo oslovit a vždy se jen mazlil s konečky jejích prstů, když jí předával regulační poplatek, si pohrdlivě odfrkla pod blondátou ofinou. Chlapci byli naštěstí zcela zaujati kostrou na velkém obrázku. Píchali do její pánve a tlumeně se pochechtávali.

A ona?

„Děkuju za ochotu, ale...“

Bylo mu jasné, co uslyší: znuděně zdvořilé argumenty „jste hodný, ale notebook mám taky“ nebo „čeká na mě odvoz“.

Zaznělo však něco úplně jiného:

„... nebudu vás zdržovat?“

Užasl nad vychováním, skrytým v tak nádherném balení.

„Rozhodně ne,“ řekl rezolutně a posadil se na lůžko, aby se doktor Kosek dal do práce, a hlavně aby ukončil toto „veřejné slyšení“.

„Počkám tam na vás,“ slíbila nymfa a odplula na vysokých podpatcích. Pohledem se přilepil na její božské pozadí a dokonalé nohy, dokud i s oběma výhonky nezmizela za dveřmi ordinace.

„No teda... Tohle bych do vás neřek,“ poznamenal závistivě doktor, který už do postele nedostal ani svou poslední sestřičku (podřízené si vždy vybíral s tímto úmyslem). „Co vy na to, Jani?“

Janinka otočila své hezké zelené bulvy v sloup. „Pánové, vy máte ale problémy,“ odsekla a jala se nabírat roztok do veliké stříkačky, jež se měla záhy zakousnout do Petrova kolena.

Napadlo ho, že je tu dnes naposled, nic lepšího už ho tady přece potkat nemůže – koleno ho bolí bez ohledu na injekce a Janu už nedostane. Zhrzená pýcha té, která o něj stejně neměla zájem, jí nedovolí roztát.

Bolestivé píchnutí snesl statečně jako obvykle. Kosek ho však tentokrát nepochválil, jak hezky drží, neb se stále neodzelenil. Doktůrek zřejmě přemýšlel, koho má dnes objed-

naného a jak se pochlapit jako tento až dosud nenápadný kloubní štamgast.

Petr se oblékl, zaplatil třicet korun (Jana mu pohrdlivě ukázala na stůl, aby mince položil tam, dotýkat se ho při jejich převzetí nehodlala, ačkoli to bývala tak pěkná a oboustranně prožívaná hra), popřál hezký den („I vám,“ odušil doktor významně) a spěchal, seč mu bolest v koleni dovolila, na recepci. Cestou chodbami polikliniky, zahlcenými pacienty i wait-marketingem, propadal beznaději, že na něj dole nikdo nečeká.

Ale byla tam! A usmívala se na něj jako překrásné říjnové slunce – jen tyhle blondaté pa-prsky byly, co se barvy týká, umělé. Její tělo svůdné gymnazistky-repetentky nepoznalo žádná vylepšení.

„Tak jsem tady,“ řekl nervózně. A v tu chvíli si uvědomil, že s sebou notebook výjimečně nemá!

„Že vy s sebou žádný notebook nemáte?“ věnovala mu další nádherný úsměv.

„Ano... totiž ne... opravdu nemám,“ zablekotal. „Omlouvám se, já jsem si to...“

„... neuvědomil, chcete říct, že?“ vysmívala se mu.

„Přesně tak.“

„Aha. A já měla za to, že jste *věděl*, že o žádné prohlížení fotek nejde.“

Lhát moc neuměl:

„Tak to nebylo. Ale přinesu si notebook příště,“ nabyl zase rovnováhy.

„U pana doktora Koska? Já doufám, že jsem tam byla naposled – ne kvůli němu, ale už jsem v pořádku. A vy tam stejně máte fanyнку...“

„Proč myslíte?“

„Všimla jsem si, jak se na vás dívá. A jak se zatvářila, když jste mi udělal tu nabídku.“

Krása vesmírná! Činilo mu rozkoš konverzovat s ní, a co teprve věci příští...

„Kde máte kluky?“ Ne že by mu na nich tak záleželo, ale jak poznal jejich rozjívenost, obával se, že se mu někde za zády pošklebují.

„Sedí v autě. Posadila jsem je tam, aby mě neodtáhli.“

Tentokrát se usmál on:

„Promiňte, jsem Petr,“ natáhl k ní ruku.

„Karolína,“ představila se. „Ale teď už musím jít...“

Prosklené dveře se před nimi úslužně rozevřely. Vyšli ven. A bylo tak přirozené, že stále ruku v ruce, že mu to v první chvíli ani nepřišlo. Teprve pak si uvědomil, že právě zažívá první vteřiny něčeho krásného, a řekl:

„Chci tě vidět už dnes večer.“

„Taky tě chci vidět, ale bydlím sto deset kilometrů odsud.“

„Přijedu.“

„V kolik?“

Byla tak chápající, tak vůdčí, a přitom tak tvárná!

Sdětila mu, kde bydlí a kdy bude doma, on slíbil, že si vyhledá spoj (lehkého stínu, který přejel její tvář, když takto implicitně přiznal, že nemá

auto, si nepovšiml) a rozloučili se polibkem. Neuhnula ústy, ale rty nechala stisknuté. Koneckonců, znali se pár minut – a měli před sebou možná pár desítek let. Nebylo kam spěchat.

Rozesmáté tváře jejích synů zadýchávaly skla stříbrného jeepu. Na takto vytvořeném plátně pak chlapci soutěžili v kresbě necudných obrázků.

Říjen byl náhle krásnější všech májů. Tím spíš, že za půl hodiny dostal textovku, že raději přijede ona za ním.

„Miluj mě v rytmu záclon, jež rozevlál vítr,“ řekla večer, jakmile vyšla z koupelny. Už tedy stačila přečíst jeho druhou básnickou sbírku!

Splnil to jí i sobě, byť tehdy žádné záclony neměl.

Záhy mu je přivezla. A vůbec změnila jeho život k nepoznání.

Není Bohyně kromě Karolíny a Petr je Jejím prorokem, pomyslel si, když k ránu usínal, polomrtvý slastným vyčerpáním.

Motor jejího stříbrného jeepu naposled zavřel v dálce.

A jeho by v tu chvíli nenapadlo, že by snad mohli jednoho dne vrčet také jeden na druhého.

Kapitola III.

„Takhle to nechci!“ zavrčela na něj.

„Hm,“ odtušil našťvaně. Zakázala mu snad poslední polohu, která ho s ní ještě bavila.

„Tak mi to udělej, jak chceš,“ svolila otráveně, když uslyšela jeho rozladění.

A bylo po náladě. Odvalil se na svou polovinu matrace, přikryl se nepovlečenou dekou a zíral na strop.

„Co je, lásko?“ přitulila se k němu.

„Nic.“

Doslova. Veliké, vše požírající NIC.

„Tak si chvíli odpočiň.“

Jenže síly mu nechyběly, chyběla mu chuť. Podíval se na ni. Na bílém prostěradle ležela žena, která, kdyby chtěla, by se dokázala královsky živit svým tělem. Krásy a gymnastických